

Gál László:

Öreg csónak a parton

Mintha halott volna, ráborul a fűzfa,
mintha élő volna, olyan egyedül van.
Napsugár égette, hullám tépett rajta,
nincsen már egyetlen ép szál deszka rajta,
s vajjon mondaná-e, ha szólhatna titkon:
— nem, vagyok a vízben, sem kívül a
[parton.

Sárguló levelek hullanak beléje,
apróka szélhajtók villannak eléje.
Gazdája — ki tudja? — útját merre vette,
öreg, hű barátját partszélre vetette,
piros, nyári napok örömét feledte . . .
Vajjon, hiszen él még, miért is temette?
Könnyezik az öreg fűzfa is felette
és az őszi szellő hosszú telet jósol.

Mintha élő volna, olyan egyedül van
szegény, szegény csónak, félig tele vízzel;
csúf, sárguló vízzel, homokkal, iszappal
s tatján egy varangyos zsolozsmát
[kuruttyol.

Fehér Ferenc:

A falkán kívül

Régesrég zúgón hívogatott a vadon
s álmodtam róla tikkadt éjjeleken,
de fölsírt kérőn a sík, s tévetegen
elfűjt, mint lámpást lány szerelem.
Igy lengtem azóta a más nyomokon.

Éj van. Ajtómon kaparász az a régi nomád,
tünt órák árnya a földre lapít.
— Mért félni, fiam? Apád már így marad itt:
csak babrál váltig a tollal, vár valamit, —
tán hogy az utcán őz oson át . . .

Hallod? sír a konyhasarok, s áll fürge szitánk.
Erdőben édesanyád jár, bolyong kosarával.
Aludj, csak aludj . . . Ringj, mint fészek az ággal.
Ismét megtelt a vadon sok éhes agárral . . .
(Hallgat a toll, s ujját csontkezü Agg teszi ránk.)